

[Arne Melchior]

der ved forliget gennemføres et lavere under-skud på valutabalancen, end det lykkedes V i regeringssamarbejdet med S at gennemføre.

Men jeg vil sige til hr. Palle Simonsen og til andre, der måtte være fortvivlet over disse tal, at vi kan deltage i den bekymring, men vi kan ikke deltage i kritikken af regeringen og finansministeren over, at det er dem, der ikke har styr på det, for de tal, vi regner med her, er jo ikke tal, som regeringsmedlemmerne har regnet sig frem til, men det er tal, som de økonomiske eksperter og det økonomiske sekretariat har beregnet på grundlag af den udvikling, som er sket, og her, kan man så sige, ligger beviset for, at majforliget har virket. Man kan sige, at det har virket for hurtigt i forhold til de beregninger, som økonomiske eksperter, professorer og doktorer, foretog i maj måned. Og det må vi selvfølgelig se at råde bod på ved at opnå en balance, så opbremsningen ikke bliver alt for hård og ikke alt for pludselig, men der skal ikke klages over, at der ikke har været meget gunstige virkninger også på inflationen af majforliget.

Så skal jeg til sidst sende et julekort til det danske folk. Jeg vil gerne sige til mine landsmænd, at denne tale om fattigfirserne er ynkelig. Med al respekt for dem, der savner, for dem, som er syge, eller som uden egen skyld er uden arbejde, er der ikke nogen, der kommer til at sulte til jul og nytår i år, og jeg ved konkret fra tusindvis af typiske samtaler, at den danske person, den danske vælger, den danske borger, den danske familie også ved juletid i 1980 gennemgående er en glad familie og en glad vælger og borger, vel vidende at relativt går det ham og hende, går det dem overmåde godt. Lad os ikke ynke os selv ved at give indvandrerfamilierne skyld for noget, vi ikke er tilfredse med, eller give u-landene og deres befolkning skylden eller give de arbejdsløse skylden. Det ville være urimeligt. Vi har alle sammen medskyld i at have forbrugt for meget, og nu kommer så den vidunderlige erkendelsens årrække, hvor vi bruger, hvor vi forbruger efter evne, og derfor kan det meget vel gå hen og blive de værdige firser. Lad klynkeriet stoppe. Lad os ikke blive ved at tale om nedskæring og afskrælning. Det passer jo ikke, at der i alle de offentlige institutioner og hospitaler osv. er nedskæringer. Der ansættes hvert år tusinder og atter tusinder af nye i den offentlige

sektor, og vi bliver alle sammen særdeles fint betjent.

Med disse ord en glædelig jul og et godt årti, og CD er her også i 1990, bare stærkere end i 1980.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Efter forretningsordenen er direkte tiltale ikke tilladt, men jeg har opfattet de henvendelser, som hr. Arne Melchior foretog til forskellige medlemmer, som citater fra hr. Arne Melchiors omfattende skribentvirksomhed, . . . (*Munterhed*) . . . selv om det i dette tilfælde vist kunne være vanskeligt at opfylde bestemmelsen i forretningsordenens § 27.

(Kort bemærkning).

Voigt (FP):

Ja, jeg lagde jo også mærke til, at vi skulle sende juleposten i god tid, og jeg bliver nødt til at sige til hr. Arne Melchior, at jeg føler en enormt dyb skuffelse over, at der ikke blev en julehilsen til fremskridtspartiet. Jeg bemærkede selvfølgelig, at i det sidste julekort stod der, at man gerne ville sende en hilsen til det danske folk, og det føler jeg selvfølgelig at jeg repræsenterer, men vi var vist et af de få partier, der ikke fik en direkte julehilsen i denne lange kavalkade af julekort. Undskyld, VS fik heller ikke noget, kan jeg se. Men jeg tror simpelt hen, det var en forglemmelse fra hr. Arne Melchiors side, så jeg skal derfor læse et julekort op, som jeg har siddet og brygget sammen til hr. Arne Melchior, for jeg er skam ikke fornærmet. Der skal stå: kære Arne, ingen er jo fuldkommen.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg vil advare hr. Arne Melchior mod at være alt for glad for det fald i underskuddet, som vi har været vidne til her på det sidste. Det er rigtigt, at aktiviteten i Danmark er faldet drastisk, og at det har haft en gavnlig indvirkning på betalingsbalancen, men den fred, som vi dér har vundet, er stagnationens fred, for ikke at sige, at det er dødens fred, nemlig virksomhedsdødens fred. Og den har jeg heller ikke hørt finansministeren glæde sig det allermindste over. Jeg synes, man må spørge partiet i midten, som hr. Arne Mel-